

DE KERK ALS LABYRINT

Jurjen Beumer

Onlangs presenteerde het Nederlands Bijbelgenootschap in samenwerking met Youth for Christ Nederland, *'Labyrint: een creatieve reis over God en de bijbel.'* Het is een 'spel' om jongeren kennis te laten maken met het wel en wee van hun geloofsleven en hun staan in de wereld. Het labyrint stamt al uit voor-christelijke tijd en verbeeldt de queeste, de zoektocht naar jezelf, naar zin, naar wijsheid, naar God en deze wereld. In veel oude kerken is ergens wel een labyrint te vinden. Boven het portaal van de beroemde kathedraal van Chartres is zelfs een labyrint afgebeeld. De kerk áls labyrint wil zeggen, dat de kerk mensen hun eigen labyrint leert lopen. Het is de mystagogische functie van de kerk. Jou en mij leiden naar plekken in onszelf waar ze misschien nog nooit geweest zijn. Immers, 'de langste reis is de reis naar binnen.' Ik sprak de volgende woorden bij de opening van dit nieuwe project.

Ben jij een toeval?

Mensen zijn altijd op weg en onderweg. Je loopt, je wandelt, je rent, je holt, je vliegt. De gang van de benen zegt veel over iemand. De een slentert, hij of zij komt niet vooruit. Misschien is hij verslaafd of dakloos, er zit geen richting meer in zijn leven. Hij draait rondjes door de stad, hij draait rondjes in zichzelf, zijn leven stagneert, de gang is eruit. Dan die ander, gauw nog even dit of dat. Zij holt zichzelf voorbij, je ziet dat ze geen tijd heeft, ze struikelt bijna over haar eigen benen. Ook dan is er geen richting, het leven is een en al haast. Het leven lijkt een *doolhof*, je loopt het goede pad in of je verdwaalt. We dwalen en verdwalen, we jagen en jachten, we zijn op zoek. Waarnaar? Waar willen we heen? Welke koers kies jij, kies ik? En onze samenleving, waar we deel vanuit maken, waarheen koerst die? Zit er zin in? Jij en jij, ben je zomaar op deze wereld, ben je een toeval?

Doolhof of labyrint?

Er móet iets te vinden zijn, anders ging je toch niet zoeken! Er loopt een draad door je leven, een levensdraad. Die draad ligt ergens in je verstopt, is bewust door iemand in jou verstopt. Aan jou wordt gevraagd om de draad (weer) op te nemen. Je leven is een *doolhof* zonder die draad. Je loopt met de kop tegen een muur, je stoot je, je valt. Die draad is jouw levensplan en geeft richting aan je bestemming. Die draad ligt in jouw innerlijk labyrint. Hier van binnen, weet je wel, waar je zo moeilijk bij kunt komen, je weet dat er 'iets' zit; je wéét dat gewoon en je voelt het ook als je verliefd bent, of gewoon zomaar als je ontroerd raakt. Soms, heel soms valt alles samen, dan ben je gelukkig en begin je zomaar te zingen. Dan weet je dat je het Levensgeheim bent genaderd. Die kluwen met draad is je leven, daar moet je het mee doen, op hoop van zegen.

Iemand trekt je voort

Stapje voor stapje loop je nu het labyrint in, je levensdraad trekt je voort. Je loopt heel langzaam. Je concentreert je, het wordt steeds stiller van binnen. De geluiden van buiten verstommen. Je loopt zelf, zeker, maar je wórdt ook een beetje voortgetrokken, alsof iemand iets met je wil. Wat dan toch? En wie iemand? Verder gaat het. De weg is lang, de weg is levenslang. Je leven, je pijn, alles kom je tegen. De draad leidt je voort, de draad is nu symbool geworden voor levensles, levenskunst en levenswijsheid, verwoord in verhalen van heilige, religieuze boeken. Je ervaart opeens dat zonder die verhalen je leven te kaal is, te onaf en te krap. In je groeit een diep verlangen om meer van het leven te weten dan wat je op de tv ziet of in de krant leest. Je wilt je verdiepen, en zo trek je verder het labyrint van je leven in, voetje voor voetje. Bij die gindse hoek aangekomen lijkt het net of die iemand die zoeven nog zachtjes aan je trok meer op de voorgrond treedt.

Verbaasd

Het Levensgeheim ontrafelt zich nu sneller. Er wordt zachtjes tegen je gezegd: 'Jij bent mijn geliefde kind, er wordt onnoemelijk veel van je gehouden. Ga nog dieper je labyrint binnen en je zult op je

levenskern stuiten.' Je schrikt een beetje van die stem. Je begint het warm te krijgen. Je hebt de neiging om wat terug te zeggen. Je voelt ruimte, vrijheid. Er komt een naam op je lippen waarvan je vermoedt dat Die jouw kern voedt. 'God, wilt u mij brengen naar de plek waar ik ten diepste leef. Wilt u de wereld redden. Mag Christus zelf mijn levensdraad worden.' Je bent verbaasd over je eigen woorden, woorden van gebed.

Je stapt uit het labyrint. Je wrijft je ogen uit. Langzaam komen de geluiden van buiten terug. Het hier en nu dient zich weer aan. Je zult weer kantelen en struikelen, kopje ondergaan en boven komen. Maar nooit meer zul je de Stem vergeten die tegen je zei: 'Jij bent van mij, ik draag je.'

Meedoen

Ik stel voor dat iedere kerkelijke gemeente in Nederland het Labyrint-project bestelt en onder leiding van betrokken mensen met jong en oud dit oude 'spel' speelt, De kerk als labyrint, een nieuw avontuur. (www.bijbelgenootschap.nl)